УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
75 років
Службі Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: — BArcly 74125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVI. Ч. 18. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 28-го СІЧНЯ 1969 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JANUARY 28, 1969 No. 18. VOL. LXXVI.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Понеділок, 27 січня 1969

ЗСА СПУСТИЛИ НА ВОДУ перший дослідний підводний човен, який коштував 67.5 мільйона дол., і який зможе їздити на окремих валках по дні океану. Цей підводний човен матиме атомову енергію, що буде його порушувати. Його випродукувала Корпорація Дженерел Дайнемікс. Дотеперішні дослідні підводні кораблі були обмежені тим, що не мали доволі електричного струму, тепер цього не буде. Цей човен, 140 стіп довжини і 400 тонн поємности, має залогу сімох осіб, п'ятьох моряків і двох науковців. Цей дослідний підводний атомовий човен називається НР-1. Він має влаштування для світла і обсервації та різних дослідів. Віце - адмірал Гаймен Дж. Ріковер передбачає, що човен НР-1 дає великі можливості американській науці.

РОМНІ НАЙМЕНУВАВ ДВОХ НЕҐРІВ на визначні становища в ним очолюванім Департаменті Міських і Мешканевих Справ. 41-річний негр Семюел Дж. Сіммонс із Дітройту найменований на асистента секретаря в справах рівних можливостей; він давніше був діяльний в Крайовому Товаристві для Поступу Кольорових Людей. 39-річний негр Семюел С. Джексон найменований на головного асистента секретаря Мешканевих і Міських Справ в справах розбудови великих метрополій. Джексон був колись директором Крайового Т-ва для Поступу Кольорових Людей.

ВІЦЕ - ПРЕЗИДЕНТ СПІРО ЕҐНЮ про програму президента Ніксона. Промовляючи до 1000 жінок на річному прийнятті Жіночого Крайового Республіканського Клюбу в готелі Волдорф Асторія в Ню Йорку, віце - президент Еґню заявив, що президент Ніксон прямує розсудливим темпом до розв'язки важливих проблем. Ніксон збирає відомості від своїх дорадників немов губка і він не чекатиме на ініціятиву Конґресу, тільки сам Уряд внесе нові законопроєкти. Нація потребує об'єднання, але цього не можна нагло зробити та елевейтором підтягнути вгору тих, що тепер знаходяться в групі убогих. Республіканці ставлять собі ціллю зробити свою партію організацією більшости.

ОПИТУВАННЯ ВИЯВЛЯЮТЬ, що американський нарід більшістю як 2:1 є проти цього, щоб скасувати обов'язкову військову службу, і щоб збройна сила цієї країни складалася з самих тільки добровольців. Це мало б статися по закінченні війни у В'єтнамі, як пропонував президент Ніксон під час виборчої кампанії. Дев'ять сенаторів проєктують, щоб це сталося під час війни у В'єтнамі. Інститут д-ра Геллупа перевів опитування і ствердив, що 62 відсотки опитуваних заявилися за те, щоб і надалі був обов'язок військової служби в ЗСА, і тільки 31 відсоток був за її скасування, а 7 відсотків опитуваних не дали відповіді. Обов'язкова служба потрібна, бо не буде відповідного числа добровольців навіть під час миру, а не то в часі війни, — думають ті, які є проти добровольчої армії.

ПОРОЗУМІННЯ МІЖ ПРОВІНЦІЄЮ КВЕБЕК і Францією в справі студій над спільним проєктом побудови комунікаційного сателіта, який коштував би десятки мільйонів долярів, і який ширив би французьку освіту й культуру в Канадійській франкомовній провінції — викликало нове поденервовання в столиці Канади Оттаві внаслідок цього, що президент де Голль вмішується у внутрішні справи Канади. Канадійський прем'єр П'єрр Елліотт Трудо сумнівається, чи провінція Квебек матиме потрібні фонди на будову цього сателіта, що коштуватиме коло 40 мільйонів дол. Трудо недавно повідомляв про будову комунікаційного сателіта, який надавав би програму в двох мовах — англійській і французькій. Французький сателіт відтягатиме Квебек від інших канадійських провінцій.

У ПАКІСТАНІ ВБИТО 16 ОСІБ за те, що порушили поліційну годину, яку встановлено внаслідок заворушень і демонстрацій проти президента Могаммеда Аюб Хана. Демонстрації започаткували студенти, домагаючись всіляких реформ у країні.

СУЖА відзначила в Ню Йорку 75-річчя „Свободи"

Ню Йорк. — Управа Спілки Українських Журналістів Америки влаштувала Вечір для відзначення 75-річчя „Свободи" в суботу, 25-го січня, о год. 5-ій по пол. в приміщенні Українського Інституту Америки 2 Схід 79-та вул. в Ню Йорку. Відкрив Вечір в імені неприсутнього голови СУЖА М. В. Дольницького ред. М. Островерха, згадавши коротко про значення „Свободи". Проводив Вечором секретар СУЖА д-р Роман Криштальський, який прочитав привіт від почесного голови СУЖА ред. Романа Купчинського, який внаслідок недуги не міг прибути. Д-р Криштальський привітав медичного співробітника „Свободи", письменника й головного радного УНСоюзу д-ра Михайла Данилюка та попросив його до слова. Д-р Данилюк в одногодинній доповіді оцінив значення „Свободи" з різних становищ і твердив, що цей наш щоденник у вільному світі переможно виходить при порівнянні з численними іншими газетами народів, які вже давно мають свою державність. Доповідач підкреслив, що „Свобода" — це дійсно всеукраїнський щоденник, який на своїх шпальтах об'єктивно інформує про різні політичні середовища і партії та про наше релігійне життя. Різні студентські угрупування та молодіжні організації можуть свобідно висловлюватися на сторінках Ювілятки. „Свобода" може займати різне становище в деяких справах, але вона ніколи не змінила своїх принципів від часів свого засновника — редактора о. Грушки, який мріяв про самостійну Україну 75 років тому. Доповідач, як лікар, поставив „Свободі" добру діягнозу: Хоч вона має 75 років, то вона здорова „молодиця", яка має добру доню „Юкрейнієн Віклі" та здорову внучку „Веселку". Після промови д-ра Данилюка виступав відомий гуморист, співробітник „Свободи" Іван Керницький - Ікер, відчитавши гумореску про Ювілей „Свободи" а улюблений всіми автор гуморист Микола Понеділок відчитав „Підслухане про „Свободу". Д-р Ярослав Шав'як виголосив цікаву доповідь про це, як виглядала „Свобода" в 1915-му році. Ця доповідь була в дісності історією того ж року, бо ж „Свобода" зареєструвала на своїх сторінках всі важливіші події української історії. Д-р Роман Криштальський подякував доповідачам, які здалеку прибули на цей вечір, д-р Данилюк із Міннеаполісу, Мінн., а д-р Шав'як із Вашингтону, і закрив цей цікавий Вечір.

НОВІ ЧЛЕНИ УРЯДУ ПРЕЗИДЕНТА НІКСОНА

Президент Ніксон найменував секретарів Армії, Фльоти і Летунства. На фото (зліва): новонайменований секретар Фльоти Джан Чефі, секретар Армії Стенлі Р. Резор та секретар Авіяції Роберт С. Сіменс під час їхнього переслухання в Сенатській Комісії Збройних Сил.

В Білому Домі відправлено Богослуження для президента Ніксона

Вашингтон. — В неділю, 26-го січня вперше в історії відбулося Богослуження в Білому Домі для президента Ричарда М. Ніксона та членів його кабінету й запрошених гостей. В Богослуженні, що було в Східній Залі Білого дому, взяли участь коло 200 осіб. Богослуження відправив відомий проповідник Биллі Ґрагам, який і виголосив проповідь. Давніші президенти їздили на Богослужбя до різних церков у столиці. Президент Ніксон започаткував Богослуження в Білому Домі, які відбуватимуться щонеділі, і які кожної неділі відправлятиме священик іншої християнської деномінації. В недільному Богослуженні взяв участь Президент із дружиною і з донькою Патрицією, віце - президент Еґню із дружиною та 8 членів Президентового Кабінету. Президент запросив всіх своїх співробітників в Білому Домі, зазначивши виразно у запрошенні, що кожний може прийти або й ні, залежно від волі кожного. Після Богослуження присутніх гостили кавою в Білому Домі. Господарями були Президент із дружиною та донькою і пані Еґню й Ґрагам.

Ніксон зарядив зменшити предложений Джансоном бюджет

Вашингтон. — Директор бюджету Роберт П. Мейо вислав на зарядження президента Ніксона інструкції до всіх урядових аґенцій, щоб старалися зменшити той бюджет для них призначений, який предложив Конґресові президент Джансон. Директор бюджету пише в листі до голов урядових аґенцій, що „численні американці очікують, що ми будемо більше ощадні і скромніші та що будемо більше турбуватися загальним добром, і тому ми не смісмо їх в цьому розчарувати". Запропоновані ощадностеві зміни в бюджеті мають бути предложені Конґресові в березні цього року. Директор бюджету заявив, що він буде часто комунікуватися з представниками окремих аґенцій та обмірковувати ті редукції у видатках, які можна буде зробити без шкоди для цілої бюджетової програми Уряду президента Ніксона.

Президент визнав Каліфорнію за терен катастрофи і признав їй допомогу

Лос Анджелес, Каліф. — Стейт Каліфорнію навістила повінь, якої не було там від 32-ох років. Дев'ять днів падали дощі, і внаслідок цього повиливали ріки, які понищили мости й греблі та позаливали деякі міста, спричиняючи в кількох останніх днях смерть 88 осіб. Президент Ніксон визнав цілий стейт за терен катастрофи і напочаток призначив суму $3 мільйонів на допомогу. Шкоди внаслідок цієї повені виносять коло $30 мільйонів. 12 осіб згинули в своїх домах, коли вода з багном залила їхні доми; 17 осіб втопилися під час повені, 52 особи згинули в автомобільних катастрофах, спричинених повінню. В неділю 26-го січня ще падав дощ в південній Каліфорнії, але бюро погоди передбачало на понеділок 27-го січня погоду без дощу. Під час зливи в Лос Анджелесі випало дощу 6.5 цаля 18-го січня, а 23-го січня нападало було 6.9 цаля. В горах Ст. Бернардіно наміряно опадів 37.5 цаля. Вояки Крайової Ґвардії пильнують порядку в районах, знищених повінню, та допомагають населенню.

Федеральна Мешканева Адміністрація збільшила відсотки з 6.75 до 7.50

Вашингтон. — Ніксонів Уряд 24-го січня зробив перший більший крок в тому напрямі, щоб сповільнити інфляцію, і збільшив відсотки від позичок на будову а направу домів з теперішніх 6.75 відсотка до 7.50 відс. За ці морґеджі ручить Федеральна Мешкалева Адміністрація. Відсотки від інших позичок на будову домів вже давніше були збільшені до 7.50 відсотка. Секретар Мешканевих і Міських Справ Джордж Ромні заявив, що зробив це тому, щоб власники капіталів радніше віддавали їх на будову домів. Адміністратор позичок для ветеранів Д. Драйвер твердив, що якби не збільшено відсотків, то Ветеранська Адміністрація могла б поручити за 50,000 менше позичок для ветеранів, як передбачалося ще кілька місяців тому. Драйвер не старався про збільшення відсотків від морґеджів за президентури Джансона, бо демократичний президент був би не погодився збільшити відсотки. Ромні погодився збільшити відсотки, бо майже не можливо було дістати морґеджу з відсотками 6.75.

У Чехо-Словаччині продовжуються демонстрації після похорону Палача

Прага. — В неділю, 26-го січня, чеська поліція при допомозі сльозних газів розігнала демонстрантів, переважно молодих студентів і робітників, які намагалися виставити чеський національний прапор і портрет Яна Палача на статуї св. Вячеслава, що є національними святощами країни. Ян Палач, як відомо, підпалив себе 16-го січня на знак протесту проти російської окупації Чехо-Словаччини й опісля помер. Від того часу вже десять чехів і словаків відібрали або намагались відібрати собі життя на знак цього ж протесту. Яна Палача поховали як національного героя попереднього дня, в суботу 25-го січня. Щоб не допустити до дальших сподіваних демонстрацій, міністерство внутрішніх справ заборонило будь-які публічні збори без спеціяльного дозволу та загрозило, що поліція робитиме „рішучі заходи" проти порушників тієї заборони. Папа Павло VI, промовляючи в неділю, 26-го січня, до зібраних на площі св. Петра людей, сказав, що Церква не може апробувати такого самознищення, як його тепер практикують молоді студенти і робітники в Чехо-Словаччині протестуючи в той спосіб проти окупації їх країни, але рівночасно заявив, що „ми можемо цінити лицарськість тих, які понад усе ставлять саможертву і любов для інших".

В Еспанії проголошено „виїмковий стан"

Мадрид. — В тому самому часі, як студенти і робітники в Чехо-Словаччині демонстративно підпалюють себе, щоб в той спосіб запротестувати проти чужої окупації та вкорочування їх вольностей, еспанські студенти почали масові демонстрації проти режиму Франка, що довело до закриття університету в Мадриді. Демонстрації відбулися також в Більбао, Валенсії та інших містах і у відповідь на це уряд ген. Франка проголосив у цілій країні „виїмковий стан", перевів численні арешти та наказав сувору цензуру преси.

Поворотця до СССР після війни зловили на Алтаї і розстріляли, як ворога народу

Москва. — Газета „Комсомольская Правда" з 22 січня помістила вістку під наг. „Кара настигла зрадника". У вістці, надісланій з Харкова в Москву, сказано, що „впродовж 2 тижнів у с. Петрівському Харківської области відбувався процес над зрадником родіни В. Климовим", який до війни працював на нафтобазі Петрівської станції. „Залишившись на окупованій території у 1942 р. Климів сам вступив у поліцію". Підсудного обвинуватили у вбивствах комуністів і комуністичних партизанів. „Боячись кари, він утік з німецькими загарбниками, а потім зумів приховати своє криваве минуле і повернувся згодом під маркою примусово вигнаного на фашистівську каторгу". „Довгий час В. Климову вдавалось замітати сліди, але розплати зрадник не уникнув", пише „Комсомольская Правда": його арештували в Сорокінском Алтайського краю, судили і присудили до розстрілу. Газета подає, що „присутні в залі зустріли вирок схваленням". Не знаючи справжньої історії В. Климіва, не можна стати на його захист чи осуд. Але годі не запитати „совєтського правосуддя", куди ж воно дивилось впродовж понад чверть століття, якщо людина зробила такі злочини, що за них треба її розстріляти? Крім того, треба зазначити, що повідомлення московської газети саме в дні 22 січня про черговий розстріл в Україні збігається, випадково чи ні, з Українським Днем Незалежности, як збігається — випадково чи ні — і збройний атентат на совєтських провідників під самим Кремлем у Москві, що стався також 22 січня.

Українці православні і католики в Чикаґо спільно святкували Йордан

Чикаґо (ВМ). — Традиційний обряд Водосвяття в день Богоявлення 19 січня 1969 року в Чикаґо набрав винятккового характеру, а навіть історичного значення. Дві українські церкви — православна і католицька відбули спільне свячення води біля собору св. Володимира, який від вересня 1968 р. є свідком зближення і співпраці двох наших Церков. У православному храмі знайшли приміщення українці католики, парафіяни і прихожани новоутвореної парафії святих Володимира і Ольги.

Подібно, як Різдвяні Свята, обидві парафії провели це велике рокове свято Йордан якнайвеличніше із збереженням усіх наших звичаїв і традицій. У спільному обряді Водохрища взяло участь понад три тисячі осіб. На протязі цілого ранку перед церквою та на сусідніх хідниках чоловіки і жінки причепляли учасникам святкові жетони, видані Союзом Українських Ветеранів і призначені на фонд інвалідів з написом: „Спільний Йордан в Чикаґо. 19 січня 1969 Р. Б." В 11-ій год. після православної Літургії сформувалася процесія з хоругвами, організаційними і національними прапорами, в якій ішла молодь — Пласт СУМА, ОДУМ, студенти, комбатанти різних формацій, церковний причет, прислужаці, хори, духівництво на чолі з митрофорним протопресвітером Ф. Білецьким і отцем совітником Павлом Джулинським, українським католицьким парохом. Співали в процесії та під час відправ водосвяття два хори — український католицький під дир. Р. Андрушка і православний під дир. д-ра В. Трухлого. Сам обряд Водосвяття відбувався на церковному подвір'ю перед льодовим трираменним хрестом, прикрашеним ялинками та національними кольорами. Море голів залило площу, прилежні дві вулиці та бальконі сусідніх будинків. Міська поліція закрила увесь рух і надзвичайно чемно дбала про порядок, залишаючи ініціятиву і внутрішнє порядкування українським комбатантам.

Отці духовні та діякони і четці співали відправи українською живою мовою, що підносило настрій, бо їх зміст став зрозумілим. Їх молитви і літургічні співи розносилися далеко через голосники. Коли священики благословляли воду, а хори співали відповідні пісні, випущено три рази по трьох білих голубів у повітря, які довго

(Закінчення на стор. 4-ій)

Скорочення православного Богослуження

Ню Йорк. — Грецький православний архиєпископ у Ню Йорку Яків видав розпорядження, на підставі якого православні недільні Богослуження не можуть тривати довше, як півтори години. Така вказівка означає, що у грецьких православних церквах у РСА проведені певні скорочення в текстах, або ж у самій церемонії відправи Богослужения. Вістку про таке розпорядження нюйоркського архиєпископа Грецької Православної Церкви подав український католицький тижневик „Українські Вісті" з 16 січня з Едмонтону в Канаді. Недільне Богослуження в грецькій православній церкві звичайно триває від 2 до 2 з половиною годин.

В Ню Йорку відзначили 50-річчя Соборности Українських Земель

Ню Йорк. — Комітет Об'єднаних Американсько-Українських Організацій Великого Ню Йорку, Метрополітальний Відділ УККА в неділю 26-го січня о год. 6-ій вечором в залі Фешен Інституту при 24-ій Західній вулиці відзначив 50-річчя Соборности Українських Земель Святковою Академією. Академію започатковано Американським і Українським гимнами. Американський гимн відограла на фортепіяні п. Хризанта Зубрицька, „Ще не вмерла Україна" відспівала вся заля. Дівчата відрецитували Універсал Директорії УНР, після чого відкрив Свято адв. Р. Гуглевич. Проклямації про проголошення Українського Дня губернатором стейту Ню Йорк Н. А. Рокефеллером і мейором міста Ню Йорк Я. Ліндзі — відчитав адв. М. Пізняк. Він також представив президента Міської Ради Ню Йорку Френсіса Смита, який, як американець ірляндського походження, щиро вітав українців Метрополії Ню Йорку з їх великим Святом та висловив надію, що Україна здобуде собі повну незалежність. Святкову промову виголосив проф. Іван Вовчук. Хор „Думка" з Ню Йорку під дир. проф. Олександра Берника відспівав „Слава Україні" і „Вкраїно-Мати" Стеценка та „За тебе Вкраїно" С. Людкевича, „Живи Україно" М. Гайворонського, „Ми йдем вперід" Л. Лепкого та „За рідний край" — Р. Купчинського. Пісні перша, третя і п'ята в опрацюванні І. Соневицького. Бас-баритон А. Добрянський відспівав композицію до слів поета Симоненка - І. Соневицького, „Зацвіла вдолині" — Я. Степового і „Ой роздерли нас" — слова В. Пачовського, музика І. Соневицького. Пані Рома Шуган деклямувала вибір „З поезій Олеся". Хором диригував проф. Олександер Берник, при фортепіяні була п. Хризанта Зубрицька; А. Добрянському акомпанірував сам композитор Ігор Соневицький. Сцену оформив Т. Шевчук. На тлі цього оформлення стояли прапороносці в числі понад 20 молодіжних та ветеранських організацій. Публіка майже виповнила була велику залю Фешен Інституту і щиро дякували виконавцям за добре виконані точки програми. Окремо вітали композитора Ігора Соневицького. В неділю 26-го січня у всіх українських церквах Ню Йорку відправлено урочисті Служби Божі в наміренні українського народу. Церкви були переповнені вірними.

Представники вільних і поневолених народів спільно з УККА відзначили Золотий Ювілей Соборности Державної України

Ню Йорк. — Кругло 130 осіб зібрались на окреме запрошення Українського Конґресового Комітету в „Карнеґі Ендовмент Інтернешенел Сентр" на 46 вул. у суботу 25 січня по полудні, щоб відзначити 51-шу річницю проголошення відновлення державности в Україні, УНР, та Золотий Ювілей Акту соборности всіх українських земель у одній державі. На святкування прибули вищі представники з посольства вільного Китаю та В'єтнамської Республіки, генеральний консул вільного Уряду Литви, президент Комітету Радіо „Свобода" Г. Сарджент, Джордж Мек Ґрат — „комишинер оф Керкшенс" із дружиною українського роду, п-ні Бел Спафорд — голова Крайової Ради Жінок ЗСА, суддя Метью Трой — голова Нюйоркського Відділу Комітету Поневолених Націй, Монс. Джан Балькунас — президент КАСІД-у, Конференції Американців Середньо та Східньоевропейського походження; від латиської громади Монс. Норберт Трепса, д-р І. Дочев — голова Американських Приятелів АБН, А. Корн — голова Т-ва „Американці за звільнення Поневолених Націй, провідні діячі різних поневолених народів: Польщі, Чехії, Куби, Болгарії, Білорусі, Литви, Латвії, Естонії, Хорватії, Угорщини, Грузії, Албанії, Козакії, Словаччини, Кореї та ін. Програмою проводив екзекутивний віце - президент УККА Йосип Лисогір, звернувшись із коротким словом з нагоди Ювілею Акту Соборности, а про 22 січня з 1918 і з 1919 рр. говорив до зібраних президент УККА проф. Лев Добрянський. Д-р Володимир Душник представив особистості з міжнародного й українського світу, потім адв. Михайло Пізнак прочитав проклямації-звернення губернатора стейту Ню Йорк Нелсона Рокефеллера та посадника НюЙорку Джана Ліндзі з нагоди річниць української Державности і Соборности, з висловами підтримки і симпатій до змагань українського народу. Крім прийняття, відбулась вдала мистецька частина, з участю Тріо Бандуристів під кер. Р. Левицького. Виступ українських мистців викликав довгі оплески присутніх. З української сторони на цьому відзначенні річниць Державности і Соборности України були, крім названих вгорі діячів, шість українських священиків, у тому о. декан М. Харина — від Митрополита Кир Амвросія, о. монс. Е. Манастирський, як відпоручник Владики Йосифа Шмондюка, оо. Василіяни; заступниця гол. предсідника УНСоюзу п-ні Марія Душник представила видатну американську діячку п-ні Стаффорд — президентку Крайової Ради Жінок Америки. Між присутніми були також голова Об'єднаного Комітету Українських Організацій м. Ню Йорку адв. Р. Гуглевич, директор Канцелярії УККА мгр. І. Базарко, голова Політичної Ради УККА Л. Футала, член Екзекутиви УККА та член Президії СКВУ ред. І. Білинський, представники центральних укр. організацій та ін. українські діячі. З посольства Ніґерії надійшло повідомлення, що посол не зможе прибути через перешкодження в останню годину перед полуднем. У кінці кінці прийняття проф. д-р Л. Добрянський поділився з присутніми враженнями і наслідками з недавньої поїздки до Сайґону та інших вільних країн Азії. „Вистояти в змаганнях проти московсько - пейпінґського комунізму-імперіялізму і перемогти" — це було мотто промов на відзначенні 51-річниці Акту Державности і 50-річчя Акту Соборности Державної України. (л.п.)

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 9118.

Supscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Нація добровільців

Америку досить часто ідентифікують з доляром, а життя і активність американців — з погонею за доляром. Але це опінія тих, хто знає Америку тільки з одного боку, або думає, що її знає. Очевидно, доляр має свою приманливість, бож він завжди і на все потрібний. Проте, він не є самоціллю, і за доляром не можна переочувати другого боку американської медалі — безприкладної жертвенности і доброчинности.

Погляньмо довкруги себе. Напевно в засягу нашого ока стануть церква, школа, шпиталь чи якась інша велика будівля, що її здвигнено і вдержується з добровільних пожертв доляра від тих, які за ним „вганяють". Це правда, що до цієї жертвенности заохочує держава, звільняючи пожертви від оподаткування, як і заохочують численні підприємства своїми „дорівняльними фондами", себто пожертвою такої самої суми на дану ціль, як її пожертвував їх працівник. Але це все в'яжеться і має своє коріння саме в тому бажанні власною пожертвою допомогти і причинитись до кращого життя всіх.

Крім матеріяльної жертвенности, зворушливим є бажання мільйонів американців допомагати іншим своєю працею і своїм знанням. І знову ж, немає школи, немає шпиталя, церкви чи іншої установи, в якій не було б добровільців, що віддають свій час і труд, не вимагаючи за це ані цента винагороди, а часто ще й самі докладаючи свої власні гроші. Згадати б тільки про типову для Америки Армію Спасіння, яка нараховує кілька мільйонів добровільних працівників, єдина мета яких допомагати тим, хто цієї допомоги потребує.

Америка — це справді нація добровільців, і ми, громадяни українського роду, можемо з гордістю сказати, що в цьому відношенні не пасемо задніх. Найбільшим доказом нашої жертвенности і добровільної праці є Злучений Український Американський Допомоговий Комітет, який в історії українців в Америці зібрав найбільше пожертв, мав найбільше добровільних працівників і допоміг найбільшій кількості людей. Коли ж до цього додамо всі ті пожертви, що їх складено на прерізні інші цілі, аж до рекордової, протягом одного року, жертвенности на фонд катедри українських студій в Гарварді, коли подумаємо про всіх тих наших громадян, що віддають свій час, труд і знання без будь-якої винагороди в наших молодечих, виховних, харитативних та загальногромадських організаціях і установах, то це дає й нам повне право громадянства в „нації добровільців".

„Зміцнювати добросусідство"

Совєтська московська преса переповнена заявами про необхідність миру на землі, між народами, між країнами різних політичних таборів. Голова Ради Міністрів СССР Косиґін, даючи інтерв'ю для японської незалежної газети „Майніті", підкреслив, що „розвиток добросусідських відносин важливий і вигідний як для совєтського, так і для японського народу". Про мир і добросусідські відношення говорив Брежнєв перед тим, як кинути совєтські панцерники на ЧССР; говорить він про „добросусідство" й тепер, особливо тепер, коли в Білому Домі у Вашингтоні настала зміна варти.

„На злодії шапка горить", — каже наша приказка. Навіть у конкретному випадку з Японією кремлівські провідники виступають у ролі фарисеїв: СССР присвоїв собі незаконним шляхом частину японських островів і, не зважаючи на вимоги японського уряду, досі їх не повернув. Як же насправді можна „зміцнювати добросусідство"?

Москва захопила у 1920-их роках в Азії Тувімську область, а також велику країну Монголію, розділивши єдиний монгольський народ на дві частини — між СССР і Китаєм. Москва на чолі з Леніним повалила в кривавій боротьбі незалежні демократичні держави на Сході Европи, передусім Україну. Про яке добросусідство може бути мова? Під час другої світової війни Москва захопила 6 европейських країн, обернула їх на сателітів, продовжує тероризувати й контролювати тих, що ще може, бо Югославія і Альбанія вже висмикнулись з-під московського „протекторату", хоча життя там від того не покращало. Чи можна говорити про „добросусідські відносини" між Росією і, напроклад, країнами Прибалтики?..

Москві потрібне бодай позірне „добросусідство" доти, доки її війська не ввійдуть на територію чужої країни. Від того моменту „добросусідство" зникає. Шестеро осіб підпалили себе останнім часом у сателітних країнах — молодь протестує проти окупації смертю! Навіть у самій Москві залунали постріли. Доки Росія буде імперією, доти слова про „добросусідство" будуть лише заколисуванням пильности вільного світу.

В. Ч-о

НЕ ЗАБУВАЙМО ПРО УКРАЇНСЬКУ ЛЮДИНУ!

„Українська людина" — це був улюблений вислів небіжчика М. Шлемкевича. Але в нього, як у філософа, це якась взагалі українська людина. А я маю на увазі конкретні українські постаті, що так чи так виринали й виринають на поверхню нашого національного життя і являють собою ніби символи наших національних прагнень. Це не ті велетні з нашого історичного життя — чи то політичні діячі, чи то письменники та науковці, що їх ніхто з нас не забуває й без нагадування, — це люди меншої міри, але які також засвідчують наші національні прагнення, принісши себе в жертву нашій визвольній боротьбі. Це наші герої - мученики.

З давніших постатей це можуть бути такі, як от Віра Бабенко з Січеславщини чи Ольга Басараб із Західньої України, чи герої Холодного Яру, що їхні імена зберіг для історії Горліс-Горський у своєму епосі „Холодний яр". У цій нотатці я хотів би звернути увагу нашого громадянства й нашої преси на збереження пам'яти таких найновіших наших мучеників.

Одна така постать зв'язана з будуванням пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашингтоні: це Давидовський, імени якого, на жаль, я не знаю, але якого вбили росіяни у Брукліні напередодні відкриття пам'ятника Т. Шевченкові і кров'ю якого символічно окроплено цей пам'ятник. Він походив з Наддніпрянщини і працював робітником в одній бриґаді з росіянами (копали ями на цвинтарях чи щось там таке). І от коли він сказав цим товаришам у праці, що наступного дня не вийде на роботу, бо має поїхати на відкриття пам'ятника Т. Шевченкові, то ті збили бучу, і між ними та Давидовським виникла сварка.

Мені теж доводилось тоді спостерігати такі сварки в середовищі, де зустрічались росіяни з українцями, зокрема, я сам мав сутичку з перевертнем Полетикою, який з лютто доводив, що Т. Шевченко, мовляв, не має нічого спільного з Америкою і через те будування йому пам'ятника у Вашингтоні — безглуздя.

Отож, коли Давидовський не відмовлявся від свого заміру поїхати до Вашингтону і сказав, що вже має й квитка на автобус, то один з росіян вигукнув: „Ні, ти не поїдеш!" — і вдарив його залізним заступом по голові, смертельно його поранивши. Давидовський помер у шпиталі, але перед смертю мав іще досить свідомости, щоб оповісти цю історію. Річ ясна, що все це треба б перевірити, розпитати про вбитого хоч би в його небожа, що, здається, живе тепер у Філядельфії.

Але до цього випадку я хотів би сказати ще й те, що Давидовського вбили не просто росіяни, а дінські козаки, які здебільшого вважають себе росіянами, і це вбивство може бути перестогою для тих наших наївних кубанців, що думають зберегти себе як українців у проєктованій на еміґрації фантастичній Козакії.

Друга така трагічна постать — Микола Дідик, що спалив себе в Москві перед головним будинком НКВС на знак протесту проти терору на Україні. Таке розуміння цього самогубства — мій здогад, зроблений на підставі тих інформацій, які я маю в своєму розпорядженні.

Свого часу світову й нашу пресу облетіло було повідомлення, що якийсь Микола Дідик (чи Дидик) спалив себе в Москві нібито на знак протесту проти того, що йому не дозволено їхати добровільцем і воювати проти „американських імперіялістів". Безглуздя такого мотиву самогубства викликало в мене ще тоді сумнів щодо його правдивости.

Та от пізніше в журналі „Вільна Україна", ч. 50 за 1966 р., надруковано переклад статті відомого югославського діяча М. Михайлова „М. Джілас і сучасна Югославія", що була опублікована в швайцарському часописі „Дер кляре Блік" з 25 травня 1966 р. і в тій статті є таке місце: „Вистачить собі пригадати, що вся югославська преса тепер про Джіласа мовчить (він тоді був у в'язниці — В. Ч.), як вона також мовчала про кривавий страйк у Новочеркаському, в Донбасі 1962 року, про студентські демонстрації на оборону Синявського 5 грудня 1965 року в Москві, про самоспалення 25-річного українця Миколи Дидика перед центральним будинком НКВС у Москві на знак протесту проти півстолітнього терору, хоч ця ж югославська преса довго писала про самоспалення у Вашінгтоні (тоді один фанатик спалив себе на знак протесту проти війни у В'єтнамі — В. Ч.)".

Як бачимо, тут уже ймовірніше пояснено причину цього демонстративного самогубства. А як це учинив українець (з прізвища видно, що західній українець), то можна думати, що це був протест не проти „півстолітнього терору" в СССР, а проти тих арештів на Україні, що саме тими роками прокотились по Україні.

Зрозуміла річ, що й цей факт треба б ще вивчити, з'ясувати на підставі точніших даних.

Оця моя нотатка була вже написана, як преса повідомила про самоспалення в Чехо - Словаччині трьох студентів, які таким способом хотіли звернути увагу світу на московську окупацію їх батьківщини. Очевидячки, про ці патріотичні вчинки будуть писати більше, — то чи ж не повинні й ми не забувати про вчинок нашого українського патріота?

„СЛОВАКИ — БРАТНІЙ НАМ НАРОД І БАЖАНИЙ СУСІД"

Під таким заголовком подано в щоденнику „Свобода" (чч. 5 і 6, 1969 р.) статтю О. Калиника, в якій автор, оперуючи навіть статистичними даними, прагнув доказати, яку велику кривду мали словаки від чехів. При цій нагоді автор нарікає на ті наші часописи, на сторінках яких подавалося критичні статті про теперішні словацько - українські відносини в Східній Словаччині, зокрема ж на Пряшівщині. Авторів таких статтей О. Калиник журить за те, що вони „роздували другорядні, місцеві факти і обвинувачували словаків у тому, що вони переслідують карпатських українців, примусово записуючи їх як словаків, не дозволяючи їм провадити освітньо - національної праці".

У своїй статті О. Калиник м. ін. пише й таке: „Автори таких статтей, порушуючи питання взаємовідносин між словаками і українцями, керуються почуттям українського патріотизму і любови до своїх братів — карпатських українців, а така любов, на жаль, диктується не державницькою рацією".

Признаємося, прочитавши ці рядки, прийшлося вилупити очі й перечитати їх ще кілька разів, бо стало перед нами докучливе питання: невже любов до найближчих і найрідніших по крові й кості може бути різна й залежна від тієї чи іншої рації? Крім того, чи державна рація, яку, до речі, кожний може розуміти на свій лад, дає право бути байдужим до долі тих українців, що опинилися поза межами України взагалі, а до тих, що поза тими межами терплять переслідування, знущання, а то й катування, зокрема? У зв'язку з цим ще одне питання: чи в ім'я державної рації, отієї химерної пані, наші часописи і люди пера зобов'язані і мають моральне право промовчувати факти дискримінації, винародовлення і взагалі знущання над нашими братами й сестрами, і то скрізь там, де б вони не були?

Ні, тут щось недоладу в добродія О. Калиника, який, хочемо вірити, не мав заміру призвичаювати нас до такого розуміння „державної рації", яке мають „державники" з т. зв. уряду Української ССРеспубліки, що й пальцем не ворухнуть для оборони українців, які залишились у границях Словаччини, а навпаки — радіють з словацьких намагань знищити духовну й національну окремішність тієї галузки українського народу, що опинилась поза межами тюрми народів — СССР. Адже всі знають у Києві і поза ним на Україні, зокрема на Пряшівщині, що свідомих українців у Словаччині Москва вважає за дуже для неї небезпечний „буржуазно-націоналістичний заповідник" та джерело далеко вільнішої, ніж в СССР, думки, яка легко й гори Карпати перелітає. Тому саме не тільки звичайному туристові з України, а навіть і українцеві-членові компартії годі одержати в Києві дозвіл на подорож до Словаччини, щоб не дати змоги мати контакт з тамошніми українцями. І все це в ім'я „державної рації" СССР і її підголоска УССР.

Можливо всього цього не знав О. Калиник, пропаґуючи своє розуміння державної рації, яке, до речі, покривається в даному випадку з державною рацією Москви. Але ми певні, що про це все добре знає редакція „Свободи", яка напевно має до своєї диспозиції річник пряшівського „Нашого Життя" за 1968 р., а в тім і числа з 20 серпня 1968 р., в яких м. ін. не подано й половини всіх тих зневаг і дійсно жалюгідних знущань, що їх сьогодні зазнають українці на Пряшівщині не тільки від владуючих словаків, але й від таких „гуманістів", як більшість словацьких католицьких і православних священиків та членів такої „культурної" установи, як „Матіца Словенска". А не подано й половини дійсно сумних фактів на сторінках „Нашого Життя" лише і тільки тому, що ми, українці, понад міру добрі люди з природи, дуже делікатні у зносинах з іншими і віримо в добру волю й здоровий розум тих інших, аж вони не вдарять нас довбнею по голові та не обсіють могилами української та чужих земель.

В кінці скажемо таке: мати нам словаків за братній народ і доброго сусіду варто, і то з кожної рації, але каригідним з нашого боку було б бути байдужими до долі наших братів у Словаччині, або, прикриваючись „державною рацією", помагати пхати їх у душогубку словацького шовінізму й ненажерливости.

А. Мстислав

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

ДО 100-ЛІТТЯ НАРОДЖЕННЯ МИСТЦЯ ІВАНА ТРУША

З нагоди 100-ліття народження видатного українського майстра пензля Івана Труша, в „Літературній Україні" з 17 січня з'явилась стаття з трьома репродукціями його образів та „доказами", мовляв, він під впливом совєтської влади „позбувся сліпого замилування природою та інтеліґентного снобізму" і... став реалістом. У статті вперше повідомлено читачів, що ЮНЕСКО також відзначає 100-літній ювілей І. Труша. Іван Труш помер в 1941 році, залишивши 6 000 етюдів та багато картин і портретів. Навіть з нагоди 100-ліття з дня народження мистця — в Україні ніде не відкрили виставки його творів.

НА МЕДИЧНІ ТЕМИ

Редаґує: Д-р Михайло Данилюк

СТАТИСТИЧНІ ДАНІ ПРО ПІСТРЯК

Недавно д-р Р. Н. Ґрент, віце - президент Американського Т-ва Поборювання пістряка (American Cancer Society), опублікував дуже цікаву книжку п. н. „Статистика пістряка". Цю книжку, написану доступною мовою, варто переглянути всім, хто цікавиться проблемою пістряка або вивчає окремі проблеми, зв'язані з людським здоров'ям.

З чисел, поданих у книжці, виявляється, що під теперішній час в Америці проживає понад півтора мільйона людей, які п'ять або більше років тому були ліковані на пістряка і не мають рецидивів. Звичайно в медичному світі приймається, що коли лікування пістряка продовжує людині життя на п'ять або більше років без повернення цієї хвороби — таку людину можна вважати повністю вилікуваною.

Д-р Р. Ґрент подає, що від 1949 року померло від пістряка більше чоловіків, як жінок, бо число захворювань на пістряк легень сильно підвищилось, а у чоловіків він частіший із-за куреня тютюну. Згідно з цією статистикою, кожного дня в ЗСА вмирає на пістряка легень 150 людей, отже, приблизно 55 тисяч річно, і від 1954 року — це вбивник число один.

На базі широких даних д-р Р. Ґрент стверджує, що один із чотирьох нині живучих американців матиме клопіт із якимось родом пістряка. Найбільше смертности буде у віці понад 65 років, хоч треба мати на увазі, наприклад, і такий факт, що кожного року в Америці вмирає від пістряка 22 тисячі людей у віці 15-44 роки. З усіх жінок, що вмирають у віці від 30 до 54 років, пістряк є головною причиною смерти.

Пістряк грудної залози вбиває більше жінок, як інші форми пістряка, пістряк легень, а в загальному пістряк грубої і прямої кишки вбиває більше чоловіків. Найбільше поширена форма пістряка — це, як і раніше, пістряк шкіри, але смертність від нього дуже низька, хібащо він занедбаний і нелікований.

Останні статистичні дані підтверджують факт, що пістряк шлунку і матиці останніми роками вражає менше число людей, хоч пістряк шлунку був ще недавно найбільш поширеною формою. Інші види пістряка, за винятком пістряка легень, який поширився, — стоять приблизно на тому самому місці.

Про основні симптоми пістряка, його розпізнавання в ранній формі і т. д. ми писали ширше в трьох статтях у квітні 1968 року.

ДОСЛІДИ НАД „ФЛЮ"

Пошесть азійської інфлюенци типу Гонґ Конґ А-2, яка ще й далі кладе десятки тисяч людей в ліжко, надщерблюючи їхнє здоров'я, приносить цікаві вислідu в обсерваторіях та дослідах. Ці досліди особливо посилились, коли епідемія поширилась по цілому світі, спричиняючи більше комплікацій, як це передбачалось.

Серед багатьох симптомів цієї недуги вирізняються сильні болі голови, які часто вимагають наркотиків. Крім цього сильніші, як звичайно при грипах, болі м'язів, зокрема спини. Часто обсервується також ураження печінки і надниркових залоз, що є незвичайним для „флю". Ряд випадків смерти від цієї недуги сталися протягом кількох годин.

Виявляється, що вірус інфлюенци Гонґ Конґ А-2 далеко сильніше атакує ввесь людський організм, сягаючи до основних молекул білка майже всіх клітин. Делікатні тканини мозку або печінка реагують на недугу далеко гостріше. Внаслідок атаки цього вірусу часті випадки енцефаліту, себто запалення мозку.

Розтини тіла жертв цієї епідемії та мікроскопічний дослід уражених тканин виявляють пошкодження подібні до тих, що їх спричиняла інфлюенца в 1918 році. Зокрема, при цій недузі, ускладненій енцефалітом, виявлено такі самі пошкодження в мозку, які бувають при Паркінсоновій недузі, т. зв. „тремтячому паралічі".

Докладні випитування хворих на Паркінсонову недугу виявляють, що чимало з них у 1918 році хворіли на інфлюенцу, хоч симптоми Паркінсонової хвороби виявились у них аж після 60-го року життя. З цього робиться висновок, що пошесть 1918 року це також була пошесть вірусу групи „А", отже, можна передбачати, що сучасна залишить після себе наслідки, які можуть виявитися аж за кілька десятків років.

Профілактика? Про основні заходи ми вже писали, але тепер стає ще яснішим, що вже при перших симптомах треба таки негайно шукати лікарської допомоги.

НАША ПОШТА

Кілька Читачів з різних околиць знову запитують про деталі коштів Медикеру. Про це ми докладно писали ще восени 1967 року, а також видали присвячену цій справі окрему брошурку. Секретарі УНСоюзу ще, мабуть, мають якусь кількість цієї брошури, тож скеровуємо наших Читачів, щоб вони собі їх придбали.

„Група Читачок" з Мишиґену запитує про лікування артритів у південних соняшних околицях зимою.

Відповідь: Як ми попередили раніше — на непідписані запити відповідати не будемо.

Кілька Читачів з Онтеріо, Канада, і кілька з Чикаґо та Ню Йорку питають про різні деталі ревматичних та артритичних захворювань.

Відповідь: Повідомляємо цих Читачів, а також ширший круг зацікавлених, що на тему ревматизму, артритів і споріднених недуг вже маємо заплановані статті, які почнемо містити в березні ц. р.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В 1968 РОЦІ

(3)

КВІТЕНЬ

— Проф. д-ра В. Янова обрано ректором Українського Вільного Університету у Мюнхені.

— Іван Кокольський, головний касир УНСоюзу, помер передчасно в Джерзі Ситі на 58-му році. Похорон у Бавнд Бруку 1-го травня 1968 р.

— Конференція ТУСМ у Філядельфії п.н. „1918 рік у поневоленій Україні".

— Зорганізований УНСоюзом 3-ій крайовий турнір круглів в Дітройті.

28 — Маніфестація біля пам'ятника Шевченкові у Вашингтоні під гаслом „Солідарність з українським народом". Промова У. Самчука. Маніфестаційні віча й походи в різних містах під таким самим гаслом.

— Вшанування в Ню Йорку Карпатським Дослідним Центром 75-річчя голови Сойму Карпатської України.

— Виставка образів Вол. Бачинського у Ню Йорку.

— „Тризуб" у Філядельфії ввійшов до фіналу Сходу за чемпіонат футболу і Чашу ЗСА 1968 року перемогою над дружиною „Саймон Пюр" з Боффало, Н.Й.

У квітні помер в Братиславі на 76-му році Богдан Гнатевич, сотник УСС, автор „Історії Українського Війська" у В-ві І. Тиктора у Львові, начальник вишколу СС у Білій Церкві в 1918 р.

ТРАВЕНЬ

2-5 — У Ню Йорку відбувся пленум Закордонного Представництва УГВР з участю о. д-ра Івана Гриньоха.

3 — Екзекутива УККА в Ню Йорку: справи міжнародної конференції для прав людини в Тегерані, Тижня Поневолених Націй і ін. Призначення Лева Футали на голову Політичної Ради УККА.

4 — Вирішення жюрі мистецького конкурсу, що його розписало ОбВУА у Філядельфії: дві нагороди Петро Андрусів, далі — Петро Маґденко, Леонід Перфецький і Олекса Канюка.

— Прем'єра дитячого балету „Попелюшка" у Ню Йорку, хореографія Роми Прийми, музика Ігоря Соневицького.

5 — Мистецька виставка Любослава Гуцалюка в Ню Йорку.

11 — 8-ий Делеґатський З'їзд УНДС в Ню Йорку. Голова — полк. Петро Самойлів.

13 — Річні наради Головного Уряду УНС на Союзівці: вибір Петра Пуцила на головного касира, Володимира Гірняка на головного контролера. Призначено 20.300 дол. на народні цілі.

16 — 23-ті річні Загальні Збори Союзу Українців в Британії. Голова — проф. Роберт Лісовський.

17-19 — Спортове свято Ліґи Української Молоді Північної Америки на Союзівці із змаганнями в цілому ряді ділянок спорту.

18 — Центральне святкування 25-річчя І УД УНА в Торонто, Канада; промови: проф. М. Степаненка, проф. В. Кубійовича, ген. П. Шандрука. Бенкет з участю 700 осіб.

— Пантелеймон Шуган, кол. політ. в'язень, член ЦК ОДВУ, помер в Ню Йорку на 60-му році.

18-19 — З'їзд Об'єднання українських письменників „Слово" в Ню Йорку, — доповіді, літературний вечір, товариська вечеря.

19 — Посвячення преосв. Й. Шмондюком новозбудованої церкви в Асторії, Н.Й.; проєкт інж.-арх. А. Осадци.

— „Тризуб", Філядельфія, зазнав поразки 0:1 у фінальній грі Сходу (півфіналі ЗСА) за футбольну першість і чашу ЗСА з Грецько- Американським СК в Асторії, Н.Й.

20 — Чотири канадійські Владики — Митрополит Максим Германюк і Єпископи Ніл Саварин, Андрій Роборецький та Ізидор Борецький заповіли приїзд до Канади на 14 червня 1968 р. Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого.

23 — 30-ті роковини трагічної смерти полк. Євгена Коновальця.

24-26 — 7-ий Науковий З'їзд українських лікарів ЗСА й Канади в Монтреалі, Канада.

— Відзначування в усіх осередках скупчення українців у вільному світі 42-их роковин трагічної смерти Симона Петлюри.

— Прем'єра в Ню Йорку фільму „Встане Україна" про Перший СКВУ; кінооператор Я. Кулинич.

26 — Українська демонстрація перед совєтською амбасадою в Канберрі в Австралії проти в'язнення українських інтелектуалів.

— 6-та конференція українських істориків і дослідників суспільних наук в УВАН, в Ню Йорку, у 50-річчя Української Революції.

— Загальні Збори ОМУА в Ню Йорку. Голова — Любомир Кузьма.

27 — Адвокат Данило Штокало згинув трагічно на 52-му році в Торонто. Кол. голова КУК в Онтеріо, Канада.

29 — Віктор Цимбал, учасник Визвольних Змагань, член Ради Гетьманського Руху, видатний маляр, помер в Ню Йорку.

У другій половині травня — перебування д-ра В. Галана в Англії — наради з тамошніми громадськими керівниками.

ЧЕРВЕНЬ

1 — Переведена з ініціятиви УККА маніфестація у Вашингтоні з нагоди 50-річчя української державности. Ювілейний бенкет з участю 500 гостей. Зібрання під пам'ятником Т. Шевченкові.

1-2 — Традиційне пластове Свято Весни в Іст Четгемі, Н.Й.: 500 юнаків і юначок.

2 — Жалобне відзначення 30-их роковин трагічної смерти Євгена Коновальця в Роттердамі, Голляндія.

— Благословення нового православного храму св. Петра і Павла у Вілмінґтоні, Дел., Митрополитом Іоаном Теодоровичем.

— Відзначення науковою конференцією НТША 75-річчя д-ра Костя Кисілевського в Ню Йорку.

3 — Сотник Микола Гречило, добродій-меценат НТША, помер у Мілвокі, Вісконсин, на 83-му році.

8 — Загальні Збори Української Спортової Централі Америки і Канади в Рочестері. Нову Управу УСЦАК очолив Юрій Косаревич з Чикаґо.

9 — „Тризуб" з Філядельфії переміг з рахунком 5:1 дружину „Ню Йорк Інтер" у фінальних змаганнях першунів груп в Асторії, Н.Й., здобувши цим чемпіонат Американської Футбольної Ліґи на 1968 рік.

10 — Митрополит Амвросій Сеништин і єпископ Йосиф Шмондюк та Ярослав Ґабро повідомили з Філядельфії про виїзд до Торонта на святкування 20-річчя Торонтської єпархії і привітання Кардинала Йосифа Сліпого. До них приєднався єпископ Степан Коціско.

14 — Прибуття до Торонта Його Блаженства Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого з Риму. Урочисте привітання на летовищі духовними й світськими особами з Канади й ЗСА.

(Далі буде)

Українці на Сибіру — в Якутії

У репортажі про мандрівку по засніженій і постійно холодній совєтській Якутії, надрукованому на продовження в кількох числах „Молоді України" в грудні м. р., сказано: „Ми були вражені, як багато тут інженерів з дипломами Київського інституту цивільного повітряного фльоту. Служба зв'язку на чолі з її начальником О. І. Кугаєнком аж рясніє ними — Віталій Василенко, Володимир Бабій, Юрій Киселів, Станіслав Шпильовий... Вони родом з різних областей України, але всі — „кияни". Кугаєнко і тут не відмовився од своїх юнацьких пристрастей — постійно передплачує і читає „Перець" та „Новини екрана". — З п'ятдесят восьмого я тут, — мовить Олександер Іванович. — Нас тоді семеро приїхало, а тепер удвох з Конопелькіним усіх представляємо... — А з нашої групи в двадцять один чоловік, — трохи згодом додав свого штриха до картини Феоктист, — дев'ятнадцять давно в Києві. По собі вони залишили не найліпшу згадку". Погану згадку залишили по собі й залишають українські науковці, інженери, пілоти, які після 2-3 обов'язкових років праці на території Сибіру повертаються на свою Батьківщину. У репортажі названо багато робітників з українськими прізвищами, трапляються у Якутії чимало змішаних родин, українсько - якутських та українсько - російських, але навіть росіяни звуть там себе не росіянами, а сибіряками. Один інженер - українець вже товгий час живе й працює в Якутській АССР. Він розповів про підступне „вербування" в Україні, в Києві, на працю в Сибірі: „Отож, коли в інституті розподіляли випускників і раптом постало питання, чи їхати в Якутію, то я заїкнувся: для початку бажано хоча б кімнату... „Ну, там одержиш трикімнатну квартиру". А коли так, геть вагання! Підписав угоду на три роки і зопалу подався за журавлем у небі. Послали мене в Ольокмінськ. Скажу вам, не для преси: окремою квартирою тут і не пахло. У гуртожитку, мов на ринку в базарний день. Відгородили нам з дружиною куточок в умивальнику — ледь ліжко втислося т уди. Правда, через шість місяців переселилися в нормальну кімнату. Все ж таки жилося не з медом. Та що й говорити про делікатеси, коли раніше м'ясо не кожен день бачили. А як згадаєш про батькову хату, про садок біля неї, така туга проймає душу... Милішої, здається, й немає, ніж та оселя на Хмельниччині". Дехто з українців у м. Якутську заявив, що опинилися там „по обставинах", але не забажав докладніше розповісти про ті „обставини".

Совєтська газета визнає зниження природного приросту українського народу

Київ. — „Зростання населення залежить від багатьох факторів, і створити найбільш вірогідну картину цього процесу можна лише застосовуючи м а тематичний апарат та обчислювальну техніку. Завдяки цим методам науковці відділу встановили також, що у 2000 році процент сільського населення України не перевищуватиме 10-12 відсотків, різко зменшиться смертність та стабілізується рівень народжуваності і приросту населення, який нині є недостатнім". Київська газета „Молодь України" з 17 січня стверджує, що в Україні „дещо знизилась народжуваність, особливо у сільській місцевості", себто серед колгоспного селянства, яке завжди була основою розвитку та біологічного зростання українського народу. В статті „Україна, рік 2000" сказано, що „кожні 60 років населення земної кулі подвоюється". Тим часом, в „робітничо - колгоспній державі українського народу" кількість населення ніяк не може перевищити 46 мільйонів душ ось уже впродовж майже 20 років. В Україні населення не заживає штучних „пігулок" проти приросту — головною причиною зниження кількости народжень є постійна нужда, особливо у сільських місцевостях.

Трентон, Н. Дж.

ЗАГАЛЬНІ РІЧНІ ЗБОРИ 18-го ВІДДІЛУ ООЧСУ

Дня 1 грудня 1968 р. в авдиторії Української Католицької Парафії св. Йосафата з участю коло 60 осіб відбулися річні загальні збори Відділу. Збори відкрив уступаючий голова Богдан Дубик, привітавши присутніх. Зборами проводила президія в складі: голова Михайло Шевців, заступник Микола Колодій, Осип Гоянюк — секретар. Предсідник М. Шевців попросив присутніх встати з місць і однохвилинною мовчанкою вшанувати померлих членів Відділу, після чого прочитав програму зборів, яку прийнято одноголосно. До почесної президії предсідник покликав: голову Головної Управи ООЧСУ сот. Івана Винника, референтку Об'єднання Жінок Г. У. ООЧСУ п-і Мирославу Ласовську, проф. Євгена Геца — голову Української Кредитової Кооперативи „Самопоміч", Івана Ґалика — голову Т-ва „Самопоміч", Михайла Дзюбаса від Організації Українських Католиків „Провидіння" і від Братства I УД УНА, Станиця в Трентоні — Стефана Білика. Уступаюча управа звітувала про багато пророблєної праці, влаштування академій, концертів, апелів і організування на різні теми рефератів. Найбільшу імпрезу влаштував Відділ на терені Трентону, а саме — бенкет з концертом у 25-річчя УПА, при численній публіці в найбільшому готелі міста. Уступаючий голова Відділу Б. Дубик подякував З. Федоровичеві за те, що найбільше доклав праці в організуванні бенкету і концерту. По вичерпанні звітів і дискусії, промовляв голова ГУ ООЧСУ сот. Іван Винник. Він говорив про сучасний стан ООЧСУ, що організація зростає і з кожним роком творяться нові відділи, що Гол. Управа співпрацює з тими Центральними Організаціями, які змагаються за визволення України; розповів про участь ООЧСУ у Світовому Конгресі Українців, про піддержку УККА, який являється найвищою установою української еміґрації на терені ЗСА, закликав присутніх передплачувати „Вісник" та купувати і читати книжки, видавані ГУ ООЧСУ. На закінчення прелеґент послужив своїми практичними порадами Управі Відділу та побажав якнайкращих успіхів новообраній Управі і всьому членству. Перед приступленням до вибору нової управи предсідник М. Шевців попросив референта Об'єднання Жінок ГУ ООЧСУ паню Мирославу Ласовську і около 20 пань перейти до другої кімнати, де й було засновано новий Відділ Об'єднання Жінок ООЧСУ. З черги звітував голова Контрольної Комісії Стефан Саґан, заявивши, що переведено контролю, знайдено все в порядку, і поставив внесок на уділення абсолюторії уступаючій Управі. Уділено одноголосно Приступлено до вибору нової управи, покликано до звіту голову номінаційної комісії С. Сагана, який запропонував листу. Тому, що другої листи не було, предсідник прочитав листу номінованих кандидатів: Зенон Федорович — голова, Стефан Саган і Богдан Дубик — заступники голови, Олександер Пліщук — секретар, Іван Фурик — скарбник, Андрій Галайдіда — реф. зовнішніх зв'язків, Михайло Шевців — реф. преси, Іван Ґалик, Йосиф Яскір, Маріян Гуль, Микола Кардаш, Дмитро Федорак, Микола Ко юдій і мґр Роман Ганінчак — члени Управи. До Контрольної Комісії: Осип Гоянюк — голова, Теодор Флюнт і Яким Панчишин — члени. Прочитану листу предсідник поставив під голосування і її присутні прийняли одноголосно. По виборі нової управи предсідник передав дальше ведення зборів новообраному голові З. Федоровичеві. Новообраний голова подякував присутнім за довір'я і проголосив внески та запити. Вміжчасі прибули пані зі своїх нарад, і пані Мирослава Ласовська повідомила присутніх про заснування нового Відділу, Об'єднання Жінок ООЧСУ та вибір його Управи: пані Ольга Дубик — голова, пані Антонина Шевців — заст. голови, проф. Люба Гоянюк — секретарка, пані Евелин Федорович — скарбник. До Контрольної Комісії ввійшли: пані Ольга Кльод — голова і пані Ольга Надраґа — член. Присутні щиро вітали нових працівників. По вичерпанні внесків і запитів, голова Відділу Зенон Федорович формально закрив збори і попросив усіх присутніх зайняти місце коло приготованих панями з Відділу Об'єднання Жінок ООЧСУ столів з перекускою. Під час перекуски тривала дружня гутірка, а також відспівали Многая Літа Ювілятам, які відзначили свої уродини того дня. З черги голова Відділу Зенон Федорович просив представників організацій і товариств до привіту. Вітали збори і бажали якнайкращих успіхів Управам Відділів: проф. Євген Ґец, голова Укр. Кред. Кооперативи, Іван Ґалик — голова Відділу „Самопоміч", Стефан Білик від Братства I УД УНА, Михайло Дзюбас від ОУК „Провидіння", Богдан Дубик — голова Осер. СУМА, Михайло Шевців від Т-ва БВУПА, Йосиф Яскір від Батьківського Комітету Юного СУМА, п-і Ольга Дубик — голова Об'єднання Жінок ООЧСУ, Стефан Саґан — голова 132-го Відділу Укр. Народної Помочі і п. Осип Ґоянюк — голова 245-го Відділу УНСоюзу. На жаль не було нікого від Відділу УККА, мимо того, що 18-ий Відділ ООЧСУ є довголітнім членом УККА і платить кожного року по 10 дол. на Народний Фонд.

Дружні розмови під час перекуски тривали до пізньої години.

Осип Гуцул

Помер основоположник українського есперанто Орест Кузьма

Київ. — На 76-му році життя в Коломиї помер відомий журналіст, педагог і редактор, засновник і видавець першого українського журналу на штучній мові есперанто Орест Кузьма. Ще в 1913 р. він заснував, ґрунтовно вивчивши есперанто, щомісячний ілюстрований журнал для українських ексnерантистів під назвою „Ukraina Stelo" — „Зоря України". „Літературна Україна" з 17 січня писала в некролозі, не подаючи точного дня смерти Ореста Кузьми: „Усі свої сили, знання та невичерпну енергію віддає есперантист популяризації творів геніяльного Кобзаря, друкує на сторінках часопису переклади творів Івана Франка, Василя Стефаника, Ольги Кобилянської, Михайла Коцюбинського, коломийки, народні пісні, статті про славних діячів нашої культури — безсмертного Шевченка, Лесю Українку, Миколу Лисенка та ін. Цікаво відзначити такий факт: у травні 1914 р. Франко написав у Львові німецькою мовою і опублікував у Відні славнозвісну „Посвяту" Шевченкові. Того ж місяця, коли відзначалась 100-ліття Кобзаря, вона з'являється на сторінках „Зорі України" мовою есперанто у перекладі Ореста Кузьми. Під час першої світової війни часопис „Зоря України" протягом кількох років не виходив. Але в 20-х роках він знову відродився. Тоді ж таки, у 1922 р., з'явився в Коломиї і перший повний підручник з мови есперанто для українців, що його уклав і видав О. Кузьма. Незабаром за його допомогою вийшов українсько - есперантський словник К. Вербицького (обидві ці книжки давно стали бібліографічною рідкістю)". У некролозі Надія Адріянова писала, що „він до останніх днів життя перекладав Гната Хоткевича на міжнародну мову есперанто, збирався наступного літа, якщо здоров'я поліпшиться, зустрітися у Космачі з учасниками українського есперантського форуму злету, розповісти їм про перші кроки есперанто-руху на Україні, поділитися своїми спогадами, розказати про зустрічі з цікавими людьми з різних країн і континентів світу, з якими зводила його доля, коли брав він участь у двох Всесвітніх есперантських конгресах у Кракові в 1912 і в 1931 рр., коли вчився у Віденському університеті, гостював у Неаполі, Варшаві, Берліні, подорожував по Швайцарії. Не судилося". Окупаційна московсько - большевицька влада не дозволяла сл. п. Орестові Кузьмі видавати за совєтської „ери" журнал на есперанто для українців і О. Кузьма... жив із садівництва.

Гартфорд, Конн.

У П'ЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ ВАСИЛЯ СИМОНЕНКА

З ініціятиви 5-го Відділу ООЧСУ в Гартфорді в неділю 8 грудня м. р., в залі Українського Народного Дому, при численній участі громадянства відзначено доповіддю, яку виголосив ред. Данило Чайковський, п'яту річницю смерти нескореного поета - борця поневоленої України Василя Симоненка.

Прелеґент подав коротко життєпис письменника та переніс слухачів в місця, де жив, виростав, творив і працював поет, який, хоч і виріс у підсовєтській дійсності, все таки залишився вірним сином України, про що свідчать його власні слова: „Україно, в твоєму імені живу".

У творчості Василя Симоненка, сказав прелеґент, відживає наш велетень Тарас Шевченко. „До нас в науку! Мо навчим", в „Кавказі" Шевченко в и словлюється іронічно про московське всезнайство. У вірші „Хор старійшин" — „ми знаєм все! Для нас усе відоме!" Симоненко так само відкидає московське всезнайство і в тому ж вірші іронізує з таких людей: „А що як в мудрі паперові гори раптово влучить іскорка вогню?" Порівнюючи творчість двох наших велетнів духа, ред. Чайковський уважає В. Симоненка духовим наслідни к о м Т. Шевченка.

Сумівка Оля Борисюк переплітала доповідь, рецитуючи з глибоким відчуттям та непересічним мистецьким хистом твори Василя Симоненка: „Український лев", „Хор старійшин" та ін. Слухачі з напруженою увагою вслуховувалися в кожне слово доповідача і декляматорки. З очей багатьох котилися сльози з жалю, що Україна поневолена, та з радости, що і вони, так як Симоненко, могли „з матірю побути на самоті". Під рясні оплески присутніх голова 5-го Відділу ООЧСУ Дутка подякував ред. Д. Чайковському за по - мистецькому підготовану доповідь і панні Олі Борисюк за чудово продекламовані поезії.

І. К.

„Де вона, наша бібліографія?"

Київ. — Під таким наголовком надрукувала „Літературна Україна" з 17 січня довгу статтю про те, що в Україні і досі не впорядкована бібліографія видань, без чого не можливе жадне наукове вивчення видань, клясифікація, рекомендації для вивчення в школах тощо. У статті поставлено вимогу зорганізувати бібліографічно - науковий центр. Покликаючись на зразково розбудовану бібліографічну справу в Польщі, газета писала: „На часі нам подбати, доки нема якогось центру бібліознавства, про випуск найнеобхідніших довідників про взаємозв'язки зі світом, хоча б таких, як: „Україна в світовій пресі", „Українська література за рубежем" (а передусім — в СССР) тощо. Назріла потреба вже сьогодні дати в руки наших науковців та читачів хоча б імпровізовані довідники — бібліографічні провідники з рідної історії, науки й народного господарства. На черзі — видання перших українських бібліографій мовами народів світу, хоча б однією-двома слов'янськими, французькою, англійською, німецькою тощо". Покищо стан бібліографічної справи в Україні — жалюгідний. Причина, без сумніву, криється в окупаційному положенні України, де Москва намагається не допустити до наладнання у к р аїнського культурно - наукового життя й господарства.

Будують новий міст через Дніпро в Києві

Київ. — Столиця України з її понад мільйоновим населенням не має достатньої кількости мостів через Дніпро, за яким розбудовуються нові й нові дільниці великого Києва, що охоплює вже півтора мільйона жителів. На цей рік заплановано розпочати будування довгого мосту через Дніпро та річку Деснянку — до Воскресенської Слобідки й Оболоні. „Молодь України" з 15 січня повідомляла: „Це складна гідротехнічна споруда, розповідає головний інженер проєкту Г. Б. Фукс. Її загальна довжина становитиме 8,5 кілометра. До комплексу будови ввійдуть мости через Дніпро та Деснянку довжиною 770 метрів кожний. Земляний вал з'єднає їх між собою. Після зведення цього мостового переходу жителям Оболоні й Куренівки не потрібно буде їхати через Поділ і Набережну, подорожуючи в Дарницю. Вони матимуть коротке й пряме сполучення з нею. А це розвантажить набережну Дніпра від автомобільного транспорту. Мостовий перехід перетне одне з найулюбленіших місць масового відпочинку киян — „Чорторий". Через новий міст автомобілі курсуватимуть по три ряди в один бік і по три — в протилежний, разом в середньому 65 тисяч авт денно. Міст виготовлений з металевих готових конструкцій.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

З життя Пласту в Каліфорнії в минулому році

Пластова Станиця в Лос Анджелесі в третьому році свого існування, відбула „Свято Весни" серед чудових гір біля Сан Бернардіно, на винайменій оселі „Скай Медов, де в дні св. Юрія, опікуна Українського Пласту, на святочній ватрі при участі батьків пластової молоді і запрошених гостей, заприсяжено й іменовано молодше і старше юнацтво з нагоди успішних іспитів І-шої і ІІ-ої пластових юнацьких проб.

На цій самій оселі відбувся теж перший пластовий табір нашої Станиці від 15-го до 22-го червня 1968 року. Протягом таборування пластове життя в таборі кипіло. Теренові гри, прогульки, впоряд, спорт, купіль в чудовому басейні оселі, гомін пластових пісень, новацькі, юнацькі й святочні ватри дали пластовій молоді повне задоволення і заправу тіла й духа до дальшої дороги у великій пластовій грі.

З задоволенням приглядалися батьки своїм дітям, вигрунченим на збірках, з радісними, обсмаленими лицями від сонця і вітру. Дуже гарно пописувалися діти теж при ватрах піснями, декламаціями, скечами й танцями.

Цілорічна невтомна праця Проводу Станиці, виховників і Пластприяту була вповні виявлена та ще й доповнена на „Святі Весни" і таборі, а завершенням виховної праці — це висилка по відбутому таборі двох юнаків і двох юначок на вишкільні пластові курси в таборах Іст Четгем і Гантер у стейті Ню Йорк. Ці четверо юнаків і юначок: пл. розв. Богдан Стойко, пл. розв. Роман Захарчук, пл. розв. Наталія Мельник і пл. розв. Оксана Городецька стали започаткуванням молодої кадри виховників Пластової Станиці в Лос Анджелесі. Гратулюємо нашій чвірці молодих виховників з нагоди закінчення курсів, а проводові Станиці, Кадрів виховників і членам Гуртка Пластприяту велике признання за труд.

Окрема подяка і признання станичному пл. сен. Євгенові Людкевичеві за його невтомну і повну посвяти працю. Він створив Станичну Пластову Старшину, Станичну Раду і Кадру виховників не тільки з пластунів, бо їх тут мало, але і з членів Пластприяту, які спільно стали на почесну службу дітям нашої спільноти.

Великого діла доконала Станична Старшина спільно з Пластприятом, організуючи табори. Подяка членові Станичної Старшини і містоголові Пластприяту п. Августинові Рудникові за підшукання оселі для таборування, і за адміністрування нею разом з членом Пластприяту п. Тимошем Балабаном, а також сердечно дякуємо заступникові станичного о. Иосифові Чайковському за духовну опіку в таборах, та голові Пластприяту п. Володимирові Стойкові, і діловодові господарки п.Олегові Чайковському за жертвенну працю при прохарчуванні. Жертвенно і віддано працювали і всі інші.

Всі ватри були добре обдумані і переведені, за що належиться признання нашим виховникам юнацтва пл. сен. Галині Білоус, пл. сен. Євгенові Людкевичеві, пл. сен. Віталієві Нетесі та виховникам новацтва ст. пл. Марті Людкевич, ст. пл. Дарії Чайковській, пані Анні Корінь і пл. сен. Софії Березовській. За переведення всіх ватер признання керманичеві таборової вишкільної програми пл. сен. Галині Білоус.

Станична Пластова Старшина на свойому засіданні після відбутих таборів застановилася над дальним школенням молодих пластових виховників і рішила доповнити і побільшити „Вишкільний Фонд", та доручила членові Пластової Старшини п. Августинові Рудникові замовити цю саму оселю на 1969 рік під таборування, а також доручила станичному і кошовим спільно застановитися і обдумати та створити по одному юнацькому курені в обох кошах. Устійнено дати юнацьких і новацьких прогульок.

Праця в Пластовій Станиці в Лос Анджелесі йде безупинно, з чого радіємо і бажаємо дальшого успіху в цьому нелегкому й відповідальному ділі.

А. Р.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, а нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 1-го ЛЮТОГО 1969 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Річні загальні збори 361-го Відд. — Т-ва Дністер о год. 7.30 веч. у власній домівці при 119 Евню „А" в Ню Йорку. На порядку нарад: звіти уступаючої Управи та вибір нової Управи на 1969 рік. Просимо всіх членів прибути. — В. Вишиваний, предс., В. Яськів, рек. секр.

НЕДІЛЯ, 2-го ЛЮТОГО 1969 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Річні збори Поступового Клюбу — 70 Відд. о год. 2-ій по пол., точно, 96 Флїт вул. в УНДомі. Проситься членство прибути, бо є важні справи. — Управа.

СКРЕНТОН, Па. Річні збори Б-ва св. Марії — 123 Відд., о год. 2-ій по пол. в залі укр. парохії св. Михаїла, ріг Говел і Норт Мейн Евню. На порядку дня: звіт Управи, вибір нової Управи на 1969 р. та інші справи. Проситься чл. прибути. — В. Кривор, предс.

ЧИКАҐО, Ілл. Річні збори Б-ва св. Юрія — 379 Відд. о год. 1-ій по пол. На порядку: звіт за минулий рік і вибір Управи на 1969 рік. Проситься чл. вирівняти чл. вкладки і прибути на збори. — Б. Кашуба, предс., Ф. Донеґа, кас., М. Семків, секретар.

Розшуки

ДОМАНСЬКА ЙОСИФА, пошукує родину, односельчан і знайомих з села Тумани, п. Ольштин, які здебільша є в околицях і в самім Чикаґо, просить ласкаво голоситись до неї на адресу:
Tumiany 6,
poczta Bartolty Wielkie
powiat Olsztyn
Poland

Українці православні і католики в Чикаґо...

(Закінчення зі стор. 1-ої.)

кружляли понад зібраними.

По водосвятті хори проспівали многоліття „Ієрархії українських Церков, народові нашому, в Україні і поза нею сущому, урядові і війську американському й усім учасникам цієї врочистости". Отець протопресвітер Білецький побажав радісних Йорданських Свят, підкреслюючи незабутність цієї події духового єднання синів одного народу. Присутні, піднесені на дусі цим небуденним святом, набирали свяченої води до глечиків чи пляшок з великих бляшаних водоймищ та шанобливо її пили. Опісля розпочалася українська католицька Літургія. Церква не могла вмістити усіх вірних, які стояли на сходах та на вулиці.

Вечером 19 січня телевізійна програма СБС передавала, серед кількох інших міжконфесійних відправ, — наприклад, участь римо-католиків у Богослуженні в методистській церкві, — також кілька картин із нашого Водохреща в Чикаґо, що буде записане в літопис українського життя, як рідкий, справді екуменічний український Йордан Року Божого 1969-го.

1894 - 1969

ЮВІЛЕЙ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ ЦЕ ВОДНОЧАС ЮВІЛЕЙ ОРГАНІЗОВАНОСТИ УКРАЇНСЬКО - АМЕРИКАНСЬКОЇ ГРОМАДИ В КРАЄВОМУ МАСШТАБІ. ЗБІЛЬШІТЬ ЇЇ СТАВШИ ЧЛЕНОМ УНСОЮЗУ!

Посмертні згадки

ГУМНИЦЬКИЙ ФЕДІР, член-юнак Т-ва Запор. Січ — 367 Відд. УНС в Рочестері, Н. Й., помер несподівано 7-го січня 1969 р. Народився Покійний 14 січня 1953 р. в Рочестері, Н. Й. Покійний був добрим учнем. Полишив в смутку діда, батька і матір, 6 сестер і брата. Похорон відбувся 10 січня 1969 р. при участи родини, знайомих і товаришів з церкви Blessed Sacrament, а опісля на цвинтар Holy Sepulchre.
Гічна Йому Пам'ять!
В. Попович

КСЕНЯ ПРИТУЛА, членка Б-ва св. Николая — 344-го Відд. УНС в Бавнд Бруку, Н. Дж., померла 11 грудня 1968 р. Покійна нар. у с. Покорна, Зах. Україна. Залишила у смутку сина Михайла, 2 дочки: Марію, Анну і внуків.
Вічна Їй Пам'ять!
Т. Бутрей, секр.

НЕСТОР ГОЛІЯН, член Т-ва Є. Коновальця — 240 Відд. УНСоюзу в Клівленді, Огайо, помер 27 грудня 1968 р. на 58 р. життя. Покійний нар. в м. Немирів, пов. Рава Руська. Залишив у глибокому смутку дружину Ярославу, сина Стефана, брата Івана і родину на Україні. Похорон відбувся 30 грудня 1968 р. з пох. заведення до Кат. Церкви в Арчиболді, Огайо при участи родини, членів Відділу та знайомих, на цвитар св. Петра.
Вічна Йому Пам'ять!
Управа Відділу

МИХАЙЛО КРИШТАЛЬ, довголітній фін. секретар 301 Відд. УНС ім. Дм. Вітовського в Чикаґо, Ілл., учасник Визвольних Змагань України, нагороджений Воєнним Хрестом урядом УНР, довголітній ревізор Союзу Укр. Кооператив у Львові, помер 24-го грудня 1968 р. на 69 р. життя в Чикаґо, Ілл. Покійний залишив у глибокому смутку дружину Стефанію, доньку Ліду з чоловіком Василем Филинович і двома синочками та доньок Аду і Христину.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Іващук, ґол.

ТАРЗАН, Ч. 6125. В темному тунелі

— Що спричиняє цей сильний вітер, Тарзане?
— Якесь сильне смоктання повітря тягне повітря з тераси до сеї днини.

— Іто! Сходимо в глибокий тунель. Увага!
— Я хотів би мати очі тигра... тоді я міг би пізнати, що тут є!